

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 102.319 van 21 december 2001
in de zaak A. 102.635/X-10.235.**

In zake : Willem VERHAEGEN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A.-M. DE RIECK,
kantoor houdende te 3000 LEUVEN,
Vaartstraat 66

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse Regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat I. LAUREYS,
kantoor houdende te 9255 BUGGENHOUT,
Provincialebaan 20.

tussenkommende partij :

n.v. AQUAFIN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat B. ASSCHERICKX,
kantoor houdende te 1070 BRUSSEL,
Ninoofse steenweg 643.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Willem VERHAEGEN op 30 maart 2001 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 17 januari 2001 van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Landbouw waarbij de bouw van de rioolwaterzuiveringsinfrastructuur, onder, op of boven private onbebouwde gronden, die niet omsloten zijn met een muur of een omheining overeenkomstig de bouw- of stedenbouwverordeningen, gelegen op het grondgebied van de stad Halen, van openbaar nut wordt verklaard;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
W. WEYMEERSCH;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 september 2001;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A.-M. DE RIECK, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Advocaat S. RAEDSCHELDERS die, loco Advocaat I. LAUREYS verschijnt voor de verwerende partij en van Advocaat I. COOREMAN die, loco Advocaat B. ASSCHERICKX verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur W. WEYMEERSCH;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de n.v. AQUAFIN met een verzoekschrift van 24 april 2001 heeft gevraagd om in het administratief kort geding tussen te komen; dat zij de begunstigde is van het thans bestreden besluit; dat er grond is om het verzoek in te willigen;

Overwegende dat niet wordt betwist dat verzoeker eigenaar is van een perceel grond gelegen te Halen, kadastraal bekend Sectie C, nr. 2b; dat dit perceel de inneming nr. 7 vormt bedoeld in het bestreden besluit; dat het bestreden ministerieel besluit in artikel 1 bepaalt dat de bouw van de rioolwaterzuiveringsinfrastructuur, volgens de bijgevoegde plannen, onder, op of boven private onbebouwde gronden, die niet omsloten zijn met een muur of een omheining overeenkomstig de bouw- of stedenbouwverordeningen, gelegen op het grondgebied van de stad Halen, van openbaar nut wordt verklaard;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat artikel 17, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt dat de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de middelen en de feiten dient te bevatten die volgens de indiener ervan het bevelen van de schorsing rechtvaardigen; dat artikel 8, tweede lid, 5°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State bepaalt dat de vordering tot schorsing dient te bevatten "een uiteenzetting van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte of het aangevochten reglement de eiser een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen"; dat uit deze bepalingen volgt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift duidelijk en concreet dient aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit ondergaat of dreigt te ondergaan, en dat met niet in het verzoekschrift tot schorsing opgenomen feiten en verklaringen hieromtrent geen rekening kan worden gehouden;

Overwegende dat, wat de tweede door voornoemd artikel 17, § 2, opgelegde voorwaarde betreft, verzoeker in substantie laat gelden dat enkel zijn bezwaar de uitvoering van de werken in de weg staat zodat de huidige vordering hoogdringend is; dat het zeker is dat een onteigening bij hoogdringendheid ten algemene nutte zal volgen; dat het bestreden besluit in se een onregelmatige onteigeningsmachtiging is; dat het evident is dat de geplande innemingen op het eigendom van verzoeker tot gevolg zullen hebben dat hij van een deel van zijn eigendom wordt beroofd; dat de dreiging van het verlies van eigendomsrecht op zich reeds een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt omdat de onteigeningsvergoeding nooit dit verlies kan goedmaken, dat m.a.w. een financiële regeling niet compenseert; dat indien een onteigening wordt aangevat, verzoeker zal worden geconfronteerd worden met een onomkeerbare toestand, zeker indien ondertussen de werken werden uitgevoerd; dat verzoeker als eigenaar van het betrokken perceel, geschaad wordt in zijn recht om op de meest volstrekte wijze het genot te hebben van zijn eigendom en erover te beschikken in de zin van artikel 544 B.W.; dat een dergelijke schending van zijn eigendomsrechten een ernstig nadeel impliceert; dat verzoeker het perceel aangekocht heeft omwille van het mooie natuurzicht (rij populieren op de achterste perceelsgrens) en de grote tuin, dat door de geplande werken beiden definitief en onherroepelijk verloren gaan; dat verzoeker bovendien steeds rekening moet houden met onderhoudswerken die op elk ogenblik kunnen worden uitgevoerd en op de toegang die daarvoor noodzakelijk langs zijn eigendom zal gebeuren; dat blijkens het plan de bomen op de achterste perceelsgrens zullen

worden gerooid; dat het ten dezen gaat om waardevolle populieren; dat hierdoor het landschappelijk uitzicht wordt verminkt en het huidige natuurlijk windscherm wordt weggenomen, wat voor verzoeker een belangrijk esthetisch en praktisch nadeel vormt; dat naast de huidige gracht een tweede gracht zal worden gemaakt; dat daardoor een wijziging in de structuur van de ondergrond zal plaatsvinden, waardoor de stabiliteit van de bestaande dijk in het gedrang zal komen; dat verzoeker vreest voor moerasvorming;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat verzoeker de enige is van de 21 eigenaars die en bezwaar heeft ingediend en een beroep tot vernietiging heeft ingediend; dat de "hoogdringendheid" geen hout snijdt; dat de toekomstige en geplande werken nog het voorwerp moeten uitmaken van nog te verlenen vergunningen; dat de werken trouwens gefaseerd zullen gebeuren; dat de bestreden beslissing bovendien louter de verklaring van openbaar nut van de bouw van de rioolwaterzuiveringsinfrastructuur tot voorwerp heeft; dat het vaste rechtspraak van de Raad van State is dat de door een verzoekende partij ingeroepen nadelen met betrekking tot het gebruik, het genot en de beschikking over haar eigendom niet rechtstreeks voortvloeien uit het bestreden besluit, maar uit eventueel nog te verlenen stedenbouwkundige en exploitatievergunningen; dat wat het verlies van het eigendom betreft, het weze herhaald dat de bestreden beslissing enkel een verklaring van openbaar nut betreft en geen onteigeningsbesluit; dat wat de vermindering van het landschap en het toekomstig rooien van populieren betreft, de stelling van verzoeker als zouden de gevolgen van de te vestigen tijdelijke werkzone en van de uit te voeren infrastructuurwerken een minderwaarde van het terrein met zich meebrengen, met geen enkel concreet gegeven wordt gestaafd, dat bovendien een dergelijk nadeel per definitie financieel van aard is en dus niet moeilijk te herstellen is; dat daar waar de tussenkommende partij in de toekomst - na het tussenkomen van een onteigeningsmachtiging en na het bekomen van de nodige stedenbouwkundige vergunningen - mogelijks zou moeten overgaan tot het rooien van bomen, opnieuw bomen zullen worden aangeplant; dat een studie van de inplantingsplaats van de populierenrij bewijst dat deze enkel dienstig kan zijn als windscherm bij de in Vlaanderen niet-overheersende oostenwind en "uiteraard nog alleen in de zomer"; dat er geen concrete aanwijzingen zijn als zouden de nog in de toekomst uit te voeren werken enig gevaar voor de stabiliteit van de bestaande dijk vormen, noch moerasvorming veroorzaken;

Overwegende dat de tussenkomende partij antwoordt dat de bestreden beslissing geen onteigeningsmachtiging is, doch slechts een verklaring van openbaar nut, dit wil zeggen een wettelijke erfdienstbaarheid van openbaar nut, zoals voorzien in de wet van 12 april 1965 betreffende het vervoer van gasachtige producten en andere door middel van leidingen; dat verzoeker dus zeker niet van zijn eigendom zal worden beroofd; dat niet deze vestiging van een wettelijke erfdienstbaarheid maar wel de onteigening zelf de eigendomsoverdracht met zich meebrengt; dat verzoeker niet aantoont dat de vestiging van de wettelijke erfdienstbaarheid van openbaar nut voor hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt; dat trouwens de uitvoering van de tweede fase "afkoppelen Holakenbeek" voor onbepaalde duur is opgeschoven en vermoedelijk slechts in 2002 zal worden uitgevoerd; dat verzoeker nalaat artikel 544 B.W. volledig te citeren; dat in casu de wet van 12 april 1965 beperkingen aan het eigendomsrecht oplegt; dat het verlies van het mooi uitzicht niet voortvloeit uit de bestreden beslissing; dat een nadeel dat voortvloeit uit de eventuele stedenbouwkundige vergunning of de exploitatievergunning voor de werken niet kan worden ingeroepen om de schorsing van een verklaring van openbaar nut te bekomen; dat in casu het causaal verband ontbreekt tussen de bestreden beslissing en het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel; dat het ingeroepen nadeel bovendien niet ernstig is en dat tot slot de tussenkomende partij er wenst op te wijzen dat er aan belangenafweging dient te worden gedaan; dat ter zake het eventueel nadeel dat de verzoekende partij tijdelijk zou kunnen lijden, zeer miniem is zodat in het raam van de belangenafweging voorrang dient te worden gegeven aan het algemeen belang van de aanleg van de rioolwaterzuiveringsinfrastructuur;

Overwegende dat het bestreden besluit louter de verklaring van openbaar nut van de rioolwaterzuivingsinfrastructuur te Halen tot voorwerp heeft; dat het Arbitragehof in zijn arrest nr. 63/96 van 7 november 1996 overwoog dat het aan de tussenkomende partij verleende recht om ten algemene nutte installaties op te richten onder, op of boven private gronden, geen onteigening is in de zin van artikel 16 van de Grondwet, aangezien de eigendom niet wordt overgedragen; dat in strijd met hetgeen verzoeker stelt het bestreden besluit geenszins een onregelmatige machtiging tot onteigening van verzoekers perceel, is noch een "beroving" van een gedeelte van zijn eigendom tot gevolg heeft; dat derhalve de door verzoeker aangevoerde dreiging van het verlies van eigendomsrecht, niet rechtstreeks voortvloeit uit het bestreden besluit maar uit een, in voorkomend geval later tussen te komen beslissing van de justitiële rechter na een besluit tot machtiging tot

onteigening; dat ook de door verzoeker in zijn uiteenzetting aangevoerde nadelen met betrekking tot het geschaad zijn in het genot van en de beschikking over zijn eigendom, inzonderheid inzake het definitief en onherroepelijk verloren gaan van het natuurzicht en de grote tuin, het rooien van bomen op de achterste perceelsgrens en de gevolgen ervan en het graven van een tweede gracht naast de huidige gracht en de gevolgen daarvan op de stabiliteit van de bestaande dijk en op de moerasvorming, niet rechtstreeks voorvloeien uit het bestreden besluit maar uit eventueel nog te verlenen stedenbouwkundige en exploitatievergunningen; dat verder verzoeker geen concrete en precieze gegevens bijbrengt waaruit kan blijken dat het uitvoeren van onderhoudswerken en het verlenen van de toegang daartoe langs zijn eigendom, voor hem een moeilijk te herstellen nadeel vormt dat voortvloeit uit de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit; dat ten slotte met het argument dat de vordering "hoogdringend" is omdat enkel het bezwaar van verzoeker de uitvoering van de werken in de weg staat en dat bij gebrek aan regeling in der minne een onteigening bij "hoogdringendheid" zal volgen, verzoeker niet aantoont dat het bestreden besluit hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen; dat de uiteenzetting van verzoeker geen gegevens bevat die aannemelijk maken dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen in de zin van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde om de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit te kunnen bevelen; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de n.v. AQUAFIN in de vordering tot schorsing wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst in de schorsingsprocedure, bepaald op vijfduizend frank, komt ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig december tweeduizend een, door :

de H. G. DEBERSAQUES, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr. A. TRUYENS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

G. DEBERSAQUES.